

GLAZBENO NADARENA OBITELJ PRANJIĆ

RAZGOVARALA
MARIJA PLENTAJ

O glazbenicima obitelji Pranjić može se dosta toga napisati, a tu činjenicu shvatite već nakon par međusobno razmijenjenih rečenica. U ovom intervjuu je u glavni fokus stavljen na troje, od četvero, braće - Mateju, koja svira harmoniku, Mariju, koja svira klavir te Petra, koji svira udaraljke. Osim što su izuzetni i uspješni u svojim glazbenim karijerama, prvenstveno su vrlo topli i srdačni u kontaktu s drugima. Svi u sebi imaju crtu nesebičnog pomaganja drugima, vrlo su marljivi i skromni bez obzira na svoje uspjehe. Veliko mi je zadovoljstvo bilo razgovarati s ovako dragim i jednostavnim ljudima, svjesnim svoje vrijednosti, a opet neopterećenim egom.

Moram priznati da prvi put radim intervju s jednom glazbeno nadarenom obitelji. Do sad sam imala prilike pričati s dosta solista, ali rijetko se naiđe na spoj izvrsnih solista koji su ujedno i braća. Ako i dođe do tog slučaja, ne mora značiti da su svi nužno i uspješni. Jednostavno, to rade iz hobija. Međutim, kod vas se baš "posrećilo" po tom pitanju. Počet ću od najstarije sestre. Ivana, ti si prva pokazala neke glazbene sklonosti i završila tečaj klavijature. Da li je to bio svjestan odabir ili spoj okolnosti koji se nerijetko desi - prekasna prijava za upise klavira u glazbenoj školi?

Ivana: U vrijeme kad sam upisivala tečaj sintesajzera jedina želja mi je bila svirati, neovisno o profesoru i prostoru. Iz tog razloga mi je sintesajzer bio podjednako zanimljiva opcija kao klavir, ali u Požegi tada još nije postojao srednjoškolski program pa ni u glazbenoj školi ne bih imala prilike steći višu glazbenu naobrazbu. No, da je postojala mogućnost,

vjerujem da bih i ja nastavila u tom smjeru.

Danas si diplomirana ekonomistica. Nas, koji radimo u glazbenim školama, uvijek nekako zanima da li djeca koja su se kao mala bavila glazbom, kasnije i dalje gaje tu ljubav barem kroz neku amatersku aktivnost ili posjećivanje koncerata. Da li danas imaš ikakve veze s glazbom i da li si zasnivaš, onako "sebi za dušu"?

Ivana: Zapravo mogu reći da sam oduvijek i svirala sebi za dušu. Kroz tečaj sam naučila glazbene osnove koje sam kasnije koristila kao temelj da bih po sluhu svirala pjesme koje su mi se dopadale, tako da sam tijekom godina čak zaboravila čitati note. I premda doma uz sebe imam tri akademska glazbenika, najčešće sam ja ta koja svira na obiteljskim druženjima.:

Pitanje za ostale - kako ste se odlučili za upis u glazbenu školu i zašto ste odabrali instrument koji danas svirate? Da li ste ga htjeli svirati i ranije ili ste do njega došli slučajno? Da li danas svirate možda još neki instrument?

Mateja: Kao svaka djevojčica i ja sam željela svirati klavir, međutim, na upise smo došli u jesenskom roku kada je ostalo tek nekoliko slobodnih instrumenata. Odlučila sam se za harmoniku jer su mi rekli da ću se tako lakše prebaciti na klavir sljedeće godine. Međutim, interes za otkrivanjem ovog meni posve novog instrumenta rastao je kroz sljedećih 15 godina, da bih u konačnici postala profesorica harmonike.

U to vrijeme, u Požegi je bio osnovan Juniorski tamburaški orkestar "Zlatne žice", koji smo, na prijedlog roditelja, Marija i ja počele

pohađati. Tako sam ja 5 godina svirala brač, a Marija 8 godina bisernicu. No kad su obaveze postale ozbiljnije i zahtjevnije, fokus je ostao na harmonici i klaviru.

Marija: S obzirom na to da sam kao mlađa sestra Mateju pratila u stopu, a bila sam premala da i ja upišem glazbenu školu iste godine, roditelji su me upisali na tečaj sintesajzera. Nakon te pripreme godine bilo je logično upisati klavir, a i roditelji su ovaj put na vrijeme znali termine prijamnih ispita pa nisu dobili još jednu "slučajnu" harmonikašicu. :)

Petar: Naravno, za mene je teren bio pripremljen, trebalo je još samo odabrati instrument. Tijekom jednog koncerta na kojem su sestre nastupale, imao sam priliku čuti novi instrument u glazbenoj školi - udaraljke. Samo sam rekao "hoću to!", a sada mogu reći da je to bila i ostala ljubav na prvi pogled.

Kako je izgledalo kad ste svi troje živjeli pod istim krovom i morali svakodnevno vježbati svoj instrument? Pretpostavljam da bez dobre organizacije i bez roditelja punih razumijevanja nije išlo.

Mateja: Bilo je kao u glazbenoj školi, uvijek je netko svirao. Sigurni smo da je temelj naše organizacije i odgovornosti prema radu proizišao iz nesebične podrške roditelja, kojima smo najviše zahvalni za naš glazbeni razvoj. Prvenstveno iz razloga što su u nama prepoznali glazbene sposobnosti onda kada ih sami nismo bili svjesni te su nam vlastitim primjerom bili motivacija da ne posustajemo, premda je glazbeni put, od prvih odsviranih nota do titule magistre glazbe, nerijetko bio popraćen sumnjama i preispitivanjem.

“Marija: Zapravo, sada kad s odmakom gledamo na tadašnji život pod istim krovom, ni sami ne znamo kako je to uopće funkcioniralo! Bili smo svjesni da je privilegija da uopće imamo nekakve instrumente za vježbanje, a broj instrumenata u kući se sistematično povećavao pa smo na raznolikost zvukova postepeno privikavali kako sebe, tako i susjedstvo.”

Petar: Uvijek je motivirajuće čuti nekoga dok vježba i na taj način smo si svakodnevno bili i poticaj. A kad si fokusiran na svoj rad, s vremenom se naučiš izolirati od “buke” iz susjedne sobe.

Marija: Zapravo, sada kad s odmakom gledamo na tadašnji život pod istim krovom, ni sami ne znamo kako je to uopće funkcioniralo! Bili smo svjesni da je privilegija da uopće imamo nekakve instrumente za vježbanje, a broj instrumenata u kući se sistematično povećavao pa smo na raznolikost zvukova postepeno privikavali kako sebe, tako i susjedstvo.

Da li ste još kao polaznici glazbene škole svirali zajedno u ne-

kom komornom sastavu ili je do toga došlo kasnije? Da li vam je draže imati samostalne nastupe ili svirati u sastavu?

Mateja: Prije našeg njujorškog koncerta imala sam višegodišnje iskustvo sviranja u komornim sastavima, ali ovaj bratsko - sestrički spoj donio mi je sasvim novu dimenziju glazbene komunikacije. Mnoge detalje nismo niti morali dogovarati, jednostavno bi se dogodili i uklopili u zajedničke ideje. Sada ne znam bih li radije nastupala solo ili u sastavu. Dok sam bila mlađa, komorni sastav mi je pružao sigurnost i energiju koju kao solist još nisam uspijevala prenijeti. Ali kasnije, osobito prema završetku studija, samostalni nastupi postali su mi draža forma

u izražavanje glazbenih ideja.

Marija: Uvijek mi je zanimljivo sjetiti se da nas je upravo projekt 2011. oformio kao trio. Ranije to i nije bilo moguće jer je Petar još bio osnovnoškolac, zatim je Mateja otišla na studij u Pulu, a ja godinu kasnije u Zagreb. No, to nije bilo uobičajeno komorno muziciranje jer smo već u startu bili neuobičajen sastav po spoju instrumenata, koji do tad ni sami nismo imali priliku čuti. Ali mogućnost dijeljenja glazbenog iskustva u suradnji s najbližijim osobama, bila je u najmanju ruku privilegija!

Petar: Osobno mi je draže nastupati kao solist, to mi je prirodnije zbog količine vremena koju

provodim vježbajući solo program. Ljepota komorne glazbe je aktivno dijeljenje iskustva, ali i odgovornosti pa mi je to uvijek dragocjeno iskustvo. Trenutno sam član akademskog ansambla udaraljki “biNg bang”.

Mateja, poznat mi je vaš nastup u New Yorku. Reci nam nešto više o tome.

Mateja: Na poziv međunarodne organizacije “The Ollendorff Center For Human & Religious Understanding” te uz velike zasluge direktorice Hrvatskog turističkog ureda u New Yorku Nene Komarice i Jakova Sedlara, održali smo koncert u njujorškom Carnegie Hallu kao dio projekta American - Croatian Christmas, u prosincu 2011. godine.

Za nas je cijeli ovaj projekt trajao oko 8 mjeseci te nam je, preskromno rečeno, bio veliko iskustvo. U aranžmanu Igora Savina, u srpnju iste godine snimili smo CD, a u kolovozu smo radi snimanja spotova bili u Izraelu. U tom razdoblju, Petar je živio u Požegi, Marija u Zagrebu, a ja u Puli. Nije bilo jednostavno uskladiti rasporede, ali smo i tada bili svjesni da će ovo iskustvo ostaviti bitan trag na nama, i ne samo kroz naš glazbeni razvoj. Nekoliko dana nakon koncerta u New Yorku, repertoar smo izveli u MD Vatroslav Lisinski te u franjevačkoj crkvi Svetog Duha u Požegi, gdje smo željeli završiti ovu našu glazbenu priču.

Nasljedno na prethodno pitanje, vjerujem da je ovaj nastup bitna stavka u vašim najvećim uspjesima koje ste postigli sa svojim instrumentom.

Mateja: Tijekom dosadašnjeg obrazovanja svo troje smo bili dobitnici brojnih nagrada na regionalnim, državnim te međuna-

rodnim natjecanjima kao solisti, dio komornog ansambla i orkestra. Te potvrde motivacija su naročito kroz srednjoškolske dane, no najznačajniji utisak na vlastiti glazbeni napredak osjetila sam kroz dodatna usavršavanja i majstorske seminare u Italiji (Peter Soave Music Academy, srpanj 2012.) i Njemačkoj (Landesakademie für musisch-kulturelle Bildung, srpanj 2013.), gdje sam imala priliku učiti od svjetski poznatih glazbenika i pedagoga kao što su Peter Soave, Denis Tinni, Stefan Hu-ssong, Veli Kujala, Geir Draugs-voll, Mie Miki...

Marija: Bez dileme, poklonicama klasične glazbe čast je stupiti u prostore prestižne dvorane kao što je Carnegie Hall, a predstaviti se publici s te pozornice izuzetan je uspjeh svakom glazbeniku. Uz nagrade koje je Mateja spomenula, osobito mi je draga suradnja s Turističkom zajednicom grada Zagreba, ostvarena u svibnju 2011., kada sam snimila skladbe Chopina i Papandopula, čija je unikatnost nagrađena na svjetskim festivalima turističkog filma - „Vivacissimo in Zagreb” osvojio je *Grand prix Italia* na 48. međunarodnom festivalu turističkog filma u talijanskom gradu Lecce, 2012.; dok je „Zagreb loves Chopin” – nagrađen za *Best Music / Soundtrack* na 5. međunarodnom festivalu turističkog filma “Art & Tur”, Portugal, 2012. godine.

Petar: Nastup u Carnegie Hallu obogatio bi me kao glazbenika i da se dogodio u nekoj starijoj životnoj dobi, a mladi glazbenik koji je imao priliku steći takvo iskustvo zna da iza sebe već ima jedan od onih “velikih životnih momenata”.

Inače sam i višestruki dobitnik prvih nagrada na regionalnim natjecanjima u organizaciji

HDGPP-a (2008., 2010., 2012., 2014.) te najviših nagrada na državnim natjecanjima istih godina, a kao prvoplasiranom na državnom natjecanju 2012. godine, dodijeljen mi je Oskar znanja.

Marija, ti si prošle godine diplomirala klavir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu s “magna cum laude”, a pravi spoj svoje ljubavi prema glazbi i pomaganju drugima, naročito djeci s posebnim potrebama, pronašla si u muzikoterapiji. Reci nam nešto više o tome i o tvom sljedećem studiju.

Marija: Da, čini mi se da je taj spoj za mene oduvijek bio ideal. Još i prije same edukacije, počela sam volontirati te se zanimati za utjecaj i primjenu glazbe kao sredstva pomoći najrazličitijim dijelovima populacije.

Hrvatska udruga muzikoterapeuta je 2012. pokrenula dvogodišnju edukaciju gdje su se potvrdile moje težnje da bi glazba mogla biti ne samo svrha, nego i sredstvo mogega rada. Također sam shvatila da sam zakoračila u jedno veliko područje koje se neprestano razvija te da će mi za profesionalno bavljenje muzikoterapijom trebati još mnogo učenja i iskustva. To me dovelo do Velike Britanije, gdje su edukacijski programi i tradicija pri vrhu svjetske muzikoterapije. Odlučila sam se pripremati te sam u prosincu 2014. položila prijamni ispit za dvogodišnji poslijediplomski studij na Sveučilištu Anglia Ruskin u Cambridgeu, koji započinje u rujnu ove godine.

Gdje se vidiš jednog dana? Čime bi se najradije bavila da imaš mogućnosti?

Marija: Glazba mi je polazište

i jezik kojim želim komunicirati. Osnovna premisa muzikoterapije da je muzikalnost čvrsto ukorijenjena u našem mozgu te da na nju ne utječu ozbiljna neurološka oštećenja i traume mozga, temeljna mi je motivacija u želji za stjecanjem novih znanja i vještina na ovom području. A jednog dana bih svojim spoznajama voljela aktivno sudjelovati u bržem razvoju naše muzikoterapije.

Petre, gdje ti trenutno studiraš? Vjerujem da si kao udaraljkaš dosta zaposlen na različitim projektima, pripremama za koncerte i natjecanjima.

Petar: Trenutno sam student druge godine udaraljki na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Udaraljkaši su uvijek uključeni na sve strane, od orkestralnih projekata i raznih ansambala, do solo natjecanja. Za udaraljkaša je veoma bitno to šaroliko iskustvo, ali mislim da je solistička kvaliteta temelj svakog dobrog glazbenika.

Planiraš li neko daljnje usavršavanje?

Petar: Do sad sam imao priliku prisustvovati seminarima brojnih međunarodnih udaraljkaša, a želja mi je da s nekim od njih ostvarim kontakt radi daljnjeg usavršavanja na nekoj od viših godina studija.

Ivana, kako ti danas gledaš na uspjehe svojih mlađih ukućana? Vjerujem da si ponosna. Da li bi, da imaš ponovno priliku, odabrala njihov put ili si zadovoljna svojim odabirom?

Ivana: Naravno da sam ponosna na njihov uspjeh. Oni su primjer da prilika čeka iza ugla kada marljivo i s ljubavlju brusiš svoj zanat te da, i bez "pozadine", tvoj rad može biti prepoznat. Kad bi mi se pružila nova prilika vjerovatno bih

nastavila njihovim putem ali, kao što sam rekla, glazba je aktivno ostala i u mom životu.

Gledajući sve ove priče, nameće se pitanje financija. Kako roditelji financijski podržavaju vaša usavršavanja i vaše školovanje? Da li se uspijete pokriti stipendijama i raznim sponzorima? Da li ste radili uz studij? Općenito, kolika podrška su vam bili roditelji kroz vaše školovanje?

Petar: Mateja je kao prvoplasirana na prijamnom ispitu postala državna stipendistica, a Marija i ja stipendisti Grada Požege, uz to, zbog dobrih plasmana, nismo morali plaćati studij što nam je olakšalo studentske dane. Instrumenti su skupa investicija, ali roditelji su i tu našli način da naprave nemoguće i omogućće nam što bolje uvjete za rad.

Marija: Kako bi barem djelomično pokrili dodatne troškove, i sami smo zarađivali džeparac kroz davanje privatnih poduka, studentske poslove, honorare i slično. Za moj poslijediplomski studij u Cambridgeu već mjesecima apliciram raznim institucijama i zakladama, a ukoliko ne skupim dovoljno sredstava, podići ću studentski kredit. Znam da će roditelji dati svoj maksimum da me i financijski podrže, no to su nemoguće cifre za svaku prosječnu hrvatsku obitelj i ne smatram da bi to uopće trebala biti njihova dužnost. Bitno mi je da su prepoznali važnost koju ovaj studij za mene predstavlja te da me beskompromisno podržavaju.

Mateja: Oni su nam podrška od naših prvih glazbenih koraka. Nisu "glazbeno potkovani" i nisu nam nametali svoja očekivanja. Vjerujem da upravo u tome leže temelji našeg (nenametnutog) interesa za glazbu koji se zarazno prenosio

na svakog člana obitelji. Sigurno su imali povjerenja u naš rad kad su bili spremni na takva ulaganja, bez ikakve garancije da ćemo i profesionalno nastaviti u tom smjeru. Ali, za sve što je imalo veze sa školovanjem i našim napretkom, oni su pronalazili način da nas podrže.

Da li poznajete još neku obitelj sličnu vama po glazbenoj crti? Vjerujem da je to teži zadatak s obzirom na vaš uspjeh i brojnost.

Mateja: Poznajemo nekoliko kolega čiji su brat ili sestra također akademski glazbenici, no nije baš čest slučaj da cijela obitelj krene u profesionalno bavljanje glazbom, a da ta smjernica nije potaknuta od strane roditelja koji su i sami u glazbenim vodama.

Uz sve obaveze, da li stignete imati neke hobije i koji su? Da li se bavite ili ste se bavili u kojem periodu vašeg života volontiranjem?

Mateja: Dok sam živjela u Puli, volontirala sam u Udruzi za zaštitu životinja "Snoopy" te sam brinula o ozljeđenim životinjama, privremeno ih udomljavala i tražila im domove.

Marija: Moje prvo volontersko iskustvo bilo je u Domu za nezbrinutu djecu Sestara Karmelićanki BSI u Zagrebu i Hrvatskom Leskovcu, a tijekom jeseni 2014. volontirala sam u dnevnom centru za rehabilitaciju djece i mladeži "Mali dom" u Zagrebu. Po potrebi se rado odazovem kad zatreba volonterska pomoć u humanitarnim projektima. Mogu reći da sam sretnica jer su mi hobiji usko vezani s primarnim interesima. Putovanja, volontiranje i knjige me svaki na svoj način odvlače u drugi svijet i

čine svakodnevicu bogatijom.

Ivana: Ja sam već dug niz godina uključena u aktivnosti franjevačke crkve u Požegi, a prije nekoliko godina sam bila volonter u Udruzi "MI", roditelja djece s posebnim potrebama.

Petar: Preseljenje u Zagreb pružilo mi je velik broj kulturnih zbivanja koja ranije tijekom školovanja nisam imao priliku posjećivati. Stoga svoje slobodno vrijeme najradije provodim na raznim glazbenim događanjima.

Mateja, ti si jesenas završila Muzičku akademiju u Puli. Ako se ne varam, radiš u Glazbenoj školi u Požegi? Kako si se prilagodila predavanju učenicima nakon što si cijeli život ti bila ta koja je bila učenik? Kako ti je raditi s učenicima? Da li si zamišljala svoj rad drukčijim ili si zadovoljna s izvedbom svoje nastave? Koji ti je sada glavni fokus u ovoj novoj, nastavničkoj, karijeri?

Mateja: Da, u rujnu sam počela raditi u Glazbenoj školi Požega. Tijekom studija te nitko ne priprema za rad s djecom, od studenata se uglavnom traži da budu što spretniji izvođači, a pedagoški rad je u velikoj mjeri stavljen u drugi plan. Mnogi mladi profesori s raznih akademija imaju slična iskustva. Smatram da je specifičnost glazbenog obrazovanja upravo individualna nastava gdje, osim svladavanja glazbenog gradiva, profesor ima mogućnost pratiti i utjecati na cjelokupni razvoj djeteta.

S obzirom na sve, mislim da sam se dobro snašla jer sam, u ovih nekoliko mjeseci rada, s dva učenika osvojila dvije druge nagrade na ovogodišnjem Međunarodnom susretu harmonikaša u Puli. U svibnju

nas čeka i natjecanje u Daruvaru, kojem se također vrlo veselimo. S akademskog programa uletjeti u svijet male djece, četvrtinki i violinskih ključeva, potpuno je nova perspektiva. Zaista uživam s druge strane katedre, posebice jer već nakon nekoliko mjeseci vidim plodove svoga rada. Biti glazbeni pedagog je zapravo ono što sam oduvijek htjela i sad vidim da nisam pogriješila.

Lijepo bi bilo završiti s nekom zajedničkom porukom za kraj. Naravno, da je vezana uz glazbu i recept vašeg uspjeha. Za sve mlade glazbenike koji se izgovaraju na nastavi da ne stignu vježbati doma instrument zbog brata ili sestre.

Mateja: Teško je dati neki savjet mlađim generacijama kojima su kroz medije svakodnevno servirani raznorazni instant uspjesi. Trajnih uspjeha i pravih vrijednosti nema bez svakodnevne discipline i ustrajnosti. Ali kad se jednom sprijateljiš s instrumentom, uvijek ćeš biti na glazbenim stazama. A, uz to, imati sestru ili brata kao podršku na tom putu - može li bolje? :)

“Mateja: Roditelji su nam podrška od naših prvih glazbenih koraka. Nisu “glazbeno potkovani” i nisu nam nametali svoja očekivanja. Vjerujem da upravo u tome leže temelji našeg (nenametnutog) interesa za glazbu koji se zarazno prenosi na svakog člana obitelji.”

